

νέος συνδαιτιμῶν αὐτοῦ ἀνεῦρε τὸν μουσουργὸν ὡς πατρικὸν φίλον του καὶ δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ τῷ ἀναφέρῃσι περὶ ἐξοφλήσεως, διότι οὕτως εὐεργετικὴν ἔχων τὴν ψυχὴν ἔπρεπε καὶ εἰς τὸ παλάτιόν του νὰ ᾔην εὐτυχής. — Ὁ δὲ Πέτρος Σλίχιος οὕτε μὲ τὴν αὐτοῦ ὑψηλότητα θὰ ᾔθελε ν' ἀλλάξῃ τὴν τύχην του· τέλος μετὰ μακροχρόνιον ζωῆς ἀγῶνα, ὁ γέρον ἀνεπαύετο τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας αἰτινες ἐγένοντο δ' αὐτὸν αἱ αὐτυχέστεραι· τὸ ἀνθολεῖβαδον περιῆλθεν ἔπειτα διὰ κληρονομίας εἰς τὸν Ἑρνέστην καὶ τὴν μητέρα του.

I. E. Γ.

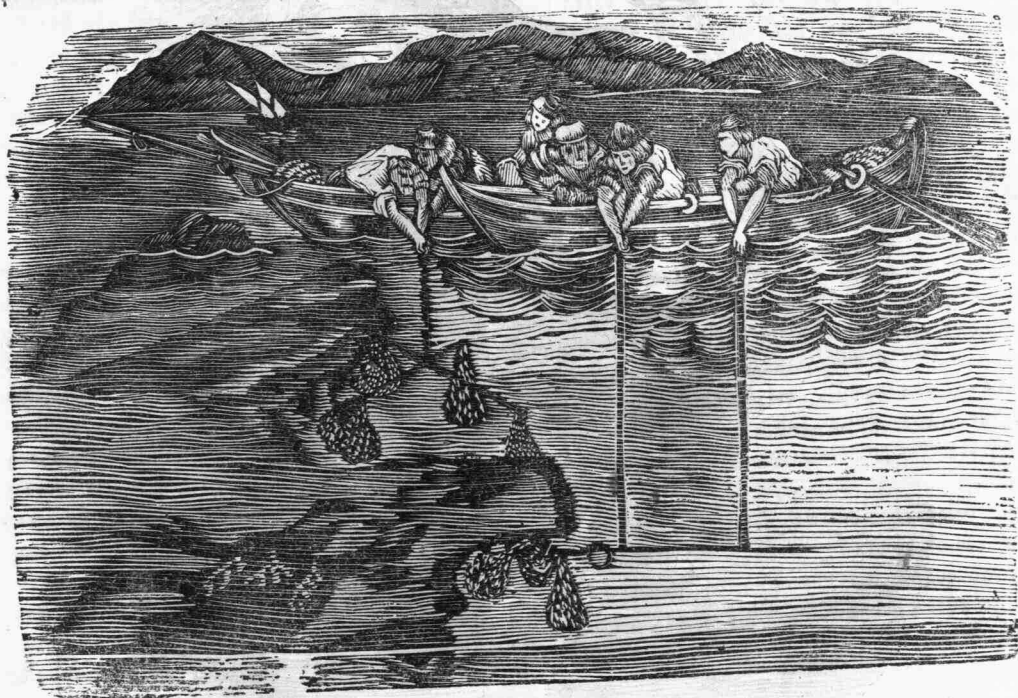
ΠΕΡΙ ΚΟΡΑΛΛΙΩΝ.

Τὸ κοράλλιον, ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων θαλασσίων προϊόντων, ἐχρησίμευσεν ἐπὶ πολλὸν χρόνον ὡς κόσμημα· οἱ ἀρχαῖοι τὸ θεώρουν ὡς λίθον πολύτιμον καὶ τῷ ἀπέδιδον θαυμασίας ἀρετάς· καὶ οἱ Ῥωμαῖοι

ἐπίσης τὸ ἔφερον ὡς περιάπτον καὶ ὡς καλλωπισμὸν εὐάρεστον τοῖς θεοῖς· τὸ προσήρτων δὲ εἰς τὰ μικρὰ τέκνα των ὡς ἀλεξητήριον κατὰ τῶν λοιμικῶν νοσημάτων, τῶν δυστυχῶν καὶ ἄλλων διαφόρων κακῶν. Οἱ Γαλάται ἐκόσμουν τὰ πολεμικά των ὄπλα, τὰς περικεφαλίας των καὶ τὰς ἀσπίδας των, μὲ κόκκους κοράλλιου. Τελευταῖον οἱ Ἰνδοὶ τιμῶσιν ἐτι καὶ νῦν τὸ κοράλλιον ὅπως οἱ Εὐρωπαῖοι τοὺς μαργαρίτας.

Ὁ Πλίνιος δὲ, ὁ Διοσκουρίδης, καὶ οἱ νεώτεροι φυσικοὶ, τὸ θεωροῦσιν ὡς δενδρύλλιον ἔχον μὲν ῥίζαν καὶ κλώνους, ἀλλ' ὄχι καὶ φύλλα. Ὁ Μαρσίγιος ἰδὼν αὐτὸ ἅμα τὸ ἐξέβαλλον ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ παρατηρήσας εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του λευκοὺς καὶ ἀκτινοβολοῦντας πόρους, τὸ ἐξέλαβεν ὡς ἄνθος, καὶ δημοσιεύσας τὴν ἀνακάλυψίν του ταύτην, μετέδωκε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ἰδέαν του, ἥτις ἐγένετο δεκτὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς φυσικοὺς, ὅτε ἱατροὶ τῆς Μασσαλιώτης καλούμενος Πεύσονέτος, ἀπέδειξεν ὅτι τὸ κοράλλιον δὲν εἶνε εἰμὴ προϊόν τῶν ζῶων. Ὅλοι οὖν σοφοὶ δὲν ἀπεδέχθησαν τὴν γνώμην ταύτην, καὶ ὁ Ῥώμυρος τὴν ἐπολέμησεν. Ἡ δὲ ἀκαδημία, μέλλουσα ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἔπεμψε πολλὰ τῶν μελῶν της, ἐν αἷς καὶ τὸν περίφημον βοτανικὸν Βερνάνδον Ζουσιέ, διὰ νὰ ἐξετάσωσιν ἐπιτοπίως τὰς παρατηρήσεις τοῦ Πεύσονέτου· ἀλλ' ὅλοι ἐπέισθησαν ὅτι ἡ γνώμη τούτου ἦτον ὀρθή.

Τὸ κοράλλιον ἔχει σχῆμα δένδρου ἔχοντος στέλεχος καὶ κλώνους· εἶνε δὲ πάντοτε προσκεκολλημένον ἐπὶ μεγάλων λίθων καὶ δὲν ὑψοῦται πλέον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ποδός. Ἡ ἐπιφάνειά του εἶνε κεκαλυμμένη μὲ τύλωμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει εἰς οἰκίσκος ἔνθα περικλείεται τὸ ζῶον, γνωστὸν συνήθως ὑπὸ τὸ ὄνομα κρόκος τοῦ κοράλλιου. Τὸ ζῶον τοῦτο, λευκὸν ὡς τὸ γάλα, ἔχει ὀκτὼ πλοκάμους, οἵτινες περικυκλοῦσι τὸ σῶμά του. Ὅλη δὲ ἡ ἐπιφάνεια, ἣν κατοικεῖ τὸ ζῶον καὶ ἥτις εἶνε ἀπαλωτέρα τοῦ κέντρου, καλεῖται φλιά τῆς κατοικίας τοῦ πολύποδος καὶ εἶναι ἐρυθρότερα τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἰσως εὐκολώτερον ἀποχωρίζεται. Ὁ δὲ ἐσωτερικὸς ἄξων εἶνε, τὸναντίον σκληρότερος, ἐπομένως χρησιμεύει περισσώτερον εἰς τὰς τέχνας.

Ἡ Μεσόγειος εἶνε ἡ μόνη κατοικία τοῦ κοραλλίου, τὸ ὅποιον εἶνε ἀντικείμενον μεγάλου ἐμπορίου. Ἐκαστον ἔτος πολλαὶ λέμβοι πλέουσιν πρὸς τὰ παράλια τῆς Σικελίας διὰ τὴν ἀλιεῖαν τούτου. Ἡ δὲ κυβέρνησις τῆς Νεαπόλεως προσδιώρισε τὰ ὅρια τῆς ἀλιείας διὰ νὰ μὴ τὸ καταστρέψωσιν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἀλλὰ ἀλιεύεται ἤδη καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, παρὰ τῇ Βόνη, ἐν ἀφθονίᾳ.

Τὸ κοράλλιον εὐρίσκεται εἰς θαλάσσας ἐχούσας βάθος 15 ἕως 300 ποδῶν. Ἀλλ' εἰς τὸ βάθος τοῦτο, εἶνε ἐλαχίστης ἀξίας. Διὰ νὰ τὸ ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τοῦς βράχους ἔνθα εἶνε ἰσχυρῶς προσκεκολλημένον, οἱ ἀλιεῖς μεταχειρίζονται δύο ὄργανα· τὸ πρῶτον σύγκειται ἀπὸ δύο σταυροειδῶς τεθειμένους δοκοῦς, εἰς τὰς ἄκρας τῶν ὁποίων κρέμονται δίκτυα. Ὡστε δταν τὸ ἐργαλεῖον εἰσχωρεῖ εἰς συλλογὴν κοραλλίων, τὰ δίκτυα ταῦτα παρεμπλέκουσι τοὺς κλώνους, καὶ οἱ ἀλιεῖς, σύροντες αὐτὰ πρὸς ἑαυτοὺς, συμπαρασύρωσι καὶ τὰ εἰς τὰ δίκτυα προσκεκολλημένα μέρη. Τὸ δὲ δεύτερον, ἦτον εὐχρηστον τοῦ πρώτου, εἶνε εἶδος κοχλιαρίου σιδηροῦ, ἔχοντος διάμετρον ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ποδός, εἰς δὲ τὸ μέσον καὶ τὰ πλεῦρά φέροντος σάκκους δίκτύων ἐφ' ὧν νὰ πίπτωσι τὰ τεθραυσμένα τεμάχια, ἄλλως ἢ θελόν ἀπολεσθῇ· προσκολλῶσι τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἰς δοκὸν ἐνίοτε μακρότερον τῆς λέμβου· δι' ἐνὸς δὲ σχοινίου, τὸ εἰσάγουσιν εἰς τὰς κοιλότητας, ἔνθα τὸ πρῶτον ἐργαλεῖον δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ.

Τὸ κοράλλιον ἐπεξεργαζόμενον, πάσχει διαφόρους μεταβολάς· ἡ διαπνοὴ π. χ. τῶν ἀνθρώπων τὸ καθιστᾷ ὠχρὸν, ὅθεν καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον πολλὰ ἔχουσιν ἐνό-

ματα διὰ τὰς διαφόρους μεταβολάς του, ἥτοι ἀφρὸν αἵματος, ἄνθος αἵματος, πρώτου, δευτέρου καὶ τρίτου αἵματος κ.τ.λ.

Ἄν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν συνειθίζουσι τὸν διὰ κοραλλίων καλλωπισμὸν, ἐργάζονται ὅμως μεγάλην ποσότητα τούτων, τὰ ὅποια πέμπουσιν εἰς ἔλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ τῇ Ἀφρικῇ τιμᾶται ὅσον καὶ τὸ πάλα· ἐν δὲ τῇ Ἀμερικῇ ζητεῖται προθύμως. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς μόνην τὴν μεσόγειον εὐρίσκεται, εἶνε διὰ τοῦτο εἰς ἡμᾶς στάδιον μεγίστης ἐμπορίας.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ
Ε. Ι. Σ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Νοέμβριος.

Ἡ χλόη δὲν κοσμεῖ πλέον τὴν ὄψιν τῆς φύσεως, τῶν δενδρόνων ὠχρίασαν τὰ φύλλα, καὶ ὁ ἄνεμος τοῦ φθινοπόρου μεμαραμένα ἀναρπάζει αὐτὰ ἐκ τῶν κλόνων τῶν καὶ ῥίπτει κατὰ γῆς. Οὕτω δὲν καλλύνει πλέον τοῦ γήρατος τοῦ κρυεροῦ τὰ ἔτη, τὸ χαρίεν καὶ ἀνθηρὸν τῆς νεότητος.

Ἀκούεται ἡ ἀγρία βοή τῶν ἀνέμων.

Καὶ τὰ κύματα ὀργίλα καὶ θορυβῶδη συντρίβονται κατὰ τῶν ἀκτῶν.

Καὶ πένθιμός τις πανταχόθεν ἀνέρχεται ἰαχὴ.

